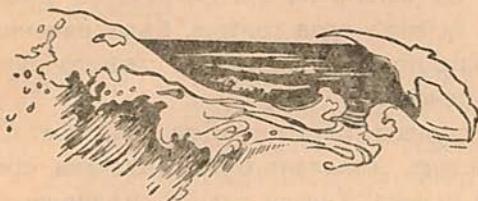

Бързо летѣха капчиците къмъ небето. Тукъ ги дузна вѣгърътъ и ги понесе надъ морето. Въ нѣколко часа тѣ прѣлетѣха хиляди километри. Тъй имъ бѣше приятно да летятъ бѣрзо, като птички. Какъ се радваше нашата капчица, като виждаше подъ себе си гори, планини, полета, села и градове!

Всичко за нея бѣше ново и тя не можеше да се нагледа на земята.

Тя бѣше се захласнала и не забѣлѣза какъ слънцето залѣзе. Настъпили нощъ. Стана хладно.

Малката капчица не искаше да пътува повече въ тъмнота. Тя рѣши да се спусне на земята къмъ засмѣните цветя.

Тихо полетѣ капчицата къмъ земята, и отъ невидимо място, тя пакъ стана видима водна капка. Полуразцѣвѣла роза се показа на срѣщу ѝ и тя падна на нейното вѣнче. Когато на утрото слънцето изгрѣ и заплува тихо по ясното небе, капчицата го поздрави съ добро утро и весело извика къмъ него:

— Мило слънчице, вземи ме пакъ при себе си!

И щомъ каза това, лжитѣ на слънцето я обърнаха отново на парно място и тя отново се понесе надъ села и градове.

Денътъ бѣше горещъ и душенъ. Капчицата поиска да се спусне на земята и замоли слънцето:

— Пусни ме, слънчице, на земята, къмъ моята майка морето!

Щомъ каза това, тя чу хиляди тѣнки гласчета около нея. Това бѣха сестрици ѝ, които плуваха съ нея. Слънцето се съжалъ надъ тѣхъ и тѣ почнаха да се събиратъ една до друга и образуваха облаче.

Тѣ се притискаха се по-близу една друга и не знаеха що става съ тѣхъ. Ето, тѣ се прѣврнаха въ водни капки и полетѣха надолу. Съ какъвъ шумъ, плѣскане и радостъ падаха тѣ на земята! А хората казваха: дъждъ вали!

Нашата капчица падна шумно на голѣмъ камъкъ, но не я заболѣ. Бодро скочи тя отъ камъка и се съедини съ своите сестрици. Тѣ бѣха много и образуваха шумно ручейче.

